

selv om Fremtiden bliver sørgelig, vil jeg dog betragte det som endnu mere sørgeligt at give efter i Diebliffet, thi vi vilde derved komme ind paa et Princip, som vi aldrig nogensinde vilde kunne se Udveit fra. Det kunne vi maaste heller ikke nu i Diebliffet, selv om vi staa fast, men i saa Fald ere vi fuldt overbeviste om, at Løsningen nok skal komme tilfredsstillende. Jeg har nu Lyst til at spørge den høitærede Conseilspræsident: Hvorfor skulle vi have Konflikt? Det er dog et Spørgsmaal, som vi, idetmindste jeg, endnu ikke paa nogen Maade ere bleve oplyste om. Er det, fordi dette Folkething her byder den høitærede Conseilspræsident en Finantslov, som er ubrugelig, eller er det, fordi der mangler den høitærede Minister Nogetsomhelst, som skulde holde Maskineriet i Gang? Er det nogen karrig Finantslov, der er bleven budt den høitærede Conseilspræsident? Bevirktes der ved Negtelsen af de tre Punkter, hvorom Striden dreier sig, den aller- ringeste Skade udadtil? Findes der i Virkeligheden en Mand, som med Haanden paa Hjertet tør sige, at der er alvorlig Anledning til at kaste det danske Folk ud i en saadan Konflikt, som vi ikke kunne overse, blot fordi det ikke behager den høie Regjering og Landsthinget at modtage en saa liberal Finantslov, som Folkethinget her har budt? Der har jo ikke været Strid om et eneste Punkt af Betydning, saa liberalt har Folkethinget været, og jeg siger: det er klogt og rigtigt under en saadan Situation at være mere liberal end til andre Tider. Vel er jeg ganske ung her i Rigsdagen, men jeg tør dog hævde, at det vist ikke laaber sig paavise, at noget andet Land i Verden er blevet kastet ud i en Konflikt, saaledes som vi nu for Diebliffet, paa tre Punkter, der ere saa aldeles uden Betydning for hele Folket, for Statens Fremgang, ja, for Nogetsomhelst, at de i Virkeligheden ikke bør nævnes. Det er det, som det danske Folk kan forstaa, og det forundrer mig noget, at de ærede Herrer ved Vinduene kunne støtte den høitærede Conseilspræsident og hans Ministre paa saadanne Punkter. Det er mig i det Hele befynderligt, hvorledes de Herrer, som bestandig vilde gaa for at være Intelligentsen, tør tage et slegt Ansvar paa sig overfor Befolkningen ved at kaste os ind i en Konflikt, som vi ingen Grundse kunne se paa, for disse tre Punktets Skyld. Jeg kan saa godt forstaa, at de Herrer tage dem i sinne Forstand som vi, nemlig som Punkter, bagved hvilke der ligger noget Mere, nemlig et Princip, der engang skal komme til Afgjærelse, og derfor har det slet ikke forundret mig, at vi endelig ere komne til et saadant Punkt, hvor Kampen maa optages. Den Grundlov, vi have nu, fordrer netop i sig selv, at vi skulle komme til et saadant Standpunkt som det, vi nu i Diebliffet staa paa. Det skal nu vise sig, hvorvidt Grundloven af 1866 kan bruges eller ikke. Det skal det danske Folk afgjøre; det skulde vi

her i Thinget afgjøre. Det skal vise sig, om vi kunne arbejde med den eller ikke, og der tillader jeg mig at tro, at Landsthinget saavel som den høie Regjering alvorlig og ganske sikkert vil trække det forreste Straa, thi Sagen staa saaledes for mig, at det, som egentlig frembringer Konflikten, er, at det danske Folk, og i særlig Grad Folkethinget, nu maa prøve den Grundlov, vi have. Konflikten kommer af, at det danske Folk er voget op til en saadan Modenhed, at det nu maa forsøge, om det i Virkeligheden eier en Grundlov, der hjemler Frihed eller ikke, og forsaavidt har jeg glædet mig ved, at Konflikten ikke er trukken længere ud. Jeg for mit Vedkommende imødeser den med største Ro, fordi jeg er fuldt paa det Nene med, at vi staa paa Sandhedens Grund. Jeg skal nu slutte med at sige, at der er Ingen, idetmindste kun meget Faa, som ikke ere paa det Nene om et Punkt, som er nok for mig, og det er, at den høie Regjering saavel som Landsthinget ville Konflikt. Der er ingen Tvivl om, at de ville prøve nu, om det er muligt at sætte den Anstuelse igjennem, som de anse for den rette. Der er ingen Tvivl om, at de ville prøve, om de kunne trætte det danske Folk. Det har intet Hastværk for den høie Regjering med at faae nogensomhelst Sag fremmet. Folket skal trættes, maaste ved atter og atter gjentagne Gange. Der skal maaste regjeres det ene Aar efter det andet med provisoriske Finantslove; det vil forbre meget ihærdig Agitation og meget Arbeide af Rigsdagens Medlemmer, ikke for at holde Stemningen oppe nu, men for at kunne vedblive at gjøre det klart for Befolkningen, at Meningen er, at den skal trættes, og at, naar den er træt, skal den give efter i Kampen, og saa staa det høie Ministerium med Palmer i Hænderne; men den Dag oplever sikkerlig hverken Ministeriet Estrup eller noget andet Ministerium i Danmark.

Buff: For os, som have haadt Leilighed til at have Sæde i denne Sal i længere Tid, for os er det ikke noget Nyt at være i en Situation som den, hvori vi ere for Diebliffet. Det er min Mening, at, naar vi ere under saadanne kritiske Forhold, og der med saa stor Klarhed er udviklet, hvad de forskjellige Sider ville, saa er der ingen Grund til at føre lang og megen Tale, og jeg vil sige for mit Vedkommende: Da jeg havde hørt den ærede Vidsfører for Flextallet og det ærede Medlem fra Helsingør, saa gjorde jeg Regning paa, at nu kunde Debatten omtrent være sluttet; men da nu flere ærede Medlemmer fra de forskjellige Sider have fundet Leilighed til at lette deres Hjerte og udtale deres Følelser, saa vil jeg ogsaa have Leilighed dertil, jeg skal gjøre det meget kort og ikke trætte det ærede Thing ret længe. Det, der først gav mig Anledning til at tage Ordet, er egentlig et Par Udtalelser dels af det ærede Medlem fra Hjerte-